

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

**Bibliotheca Smithiana, Seu Catalogus Librorum D. Josephi
Smithii Angli Per Cognomina Authorum Dispositus**

Pasquali, Giovanni Battista

Venetiis, 1755

Matthaeus Bossus

urn:nbn:de:gbv:45:1-844

quæque obire. Quibus Italia angusta visa est Imperii mensura. Qui nec dum Africa, Hispania, Gallia, Britannia contenti: Illyricos, Liburnos, Dalmatas, Achaïas, Macedonas, Dardanos, Missos, Thraces, Ponthum, utrosque Armenios, Mesopotanos, Parthos, Judæos, Cylicas, Syrios, Ægyptios, Assyrios, Arabes, totum denique Orbem vestro non conquievistis Imperio adiacere. En ego vestri calo exercitus: & postremæ fortunæ vilis pabulator: cuius industria, uti est sollicita ad commoda vestra, ad gloriam & splendorem: ita esse non potest ingrata: post depugnatam illam cruentam stilis & pugilaribus atque levigato centone pugnam, quo curare corpora possitis, viresque per belli inducias refovere in nostram hanc rempublicam, præclarum hoc munus contuli. Pentopolim hanc vestro Imperio: suo plenam externoque cive: rerum omnium locupletem: gemmis & præcioso lapide structam: arcibus quinque Magnæ Calliope sacris: in omne hominum periculum munitam magni Apollinis curæ permissam: cultu variam: plenam decoris & magnificentiæ: plenam splendoris & gratiæ: plenam maiestatis & veneratione: Campano in agro: felicissimo sub sydere editam: ambitu maximam: fontibus, rivis, vineis, pascuis, montibus, convallibus gratissimam: solo feracissimam: rerum omnium æquali hubertate mirandam: Unam post Urbem Romam cultu varietate & copia ceterarum Principem: illi etiam, nisi quod leges inde accipit non multa controversia parem: nonnumquam gratia & officio superiorem: meo summo labore: impensa gravissima: brevi torpore: sudore prope non humano: diis auxiliatoribus, & virgine secunda adieci: Cuius omnium præstantissimam arcem extrema in parte conspicuo loco: Cyrrheo in Colle sitam: fonte heliconio perfusam: octo custodibus totidemque musis servatam, cuius in limine charites posuere sedes. Veluti captato bonæ fortunæ augurio plenam letitiæ & amænitatis Principi nostro: Tibi Dictatori perpetuo: Imperatori nostro semper augusto Pomponi Lete Latini parens sermonis: reipubl. litterariæ tutor maxime: ad Campani gloriam, & meæ in te devotionis testimonium votive dicavi.

M A T T H Æ U S B O S S U S

DE INSTITUENDO SAPIENTIA ANIMO.

Bononiæ, per Platonem de Benedictis, MCCCCLXXXV.

Matthæus Bossus [1] *Veronensis Canonicus Regularis suo in Domino Patri & Concanonico merito percolendo Severino* [2] *Chalco salutem.*

MEcum, tui Severine, sæpe percogitans, quid in hominum vita, quæ tam varia quidem agitur, actaque est semper, quam varius ac immensus eorum exitit numerus, ad beate, iucundeque vivendum inveniretur aptissimum, & in quo tam in prosperis quam in adversis plus nobis affer-

[1] *Homo sanctis moribus integerrimæque virtutis, sed & litteris politioribus mire cultus, ait Politianus in Ep. ad Laur. Medic. Obiit ann. 1502. Patavii. Edidit Dialog. De ferendis ad-*

versis, Sermones, Epistolas, & alia nonnulla. Vid. Cl. Scip. Maph. Veron. ill. Lib. III. p. 93.

[2] *De Chalco Vide supr. pag. 240.*

afferretur praesidii atque solatii, etsi multa a majoribus nostris inventa sunt ac disputata subtiliter, si non forte ipse decipior, quod nullo modo mihi persuadeo, id esse arbitror amicitiam inter se coniunctionemque bonorum, quae sancta & admirabilis eos ipsos Deo inprimis devinciat, atque confociet, efficiatque praeter caetera adjumenta & officiosa commoda vitae, ut quidquid in omnibus probitatis atque virtutis enitescit, singuli vendicent sibi communicando atque fruendo. Quo praclaro & splendidissimo bono (& parce ne dixerim) prope divino nostra haec, quam tenemus, institutio & canonica vivendi forma beneficio amplissimo Dei sic quidem abundat, ut numero scilicet, contubernio, usuque nunquam eorum careamus, quos una aequae virtus exercitatioque delectat, atque conciliat: & quorum plurimus profecto animus, plurima mens ardorque intenditur & anhelat semper in Deum, & in quibus omnia sincera, omnia fida, omnia amabilia habentur & salutaria, quippe quoniam eorum ipsorum universa non tam in vitae commodis, aut in voluptate lenocinioque mercedis, quam in puritate splendoreque virtutis omnino sunt posita. Ad quorum egregiam laudem, sanctumque praeconium illud verissime pertinet, quod noster Citharcedus & Regum Prophetarumque sanctissimus laeto illo carmine cecinit. Ecce quam bonum & quam jucundum habitare fratres in unum. Et quidem bonum planeque & jucundum, quando ita cum bonitate conjuncta est vita jucunda, ut neque a bonitate jucunditas, neque a jucunditate bonitas queat separari. Sed inter ceteros qui vel adhuc vivunt, vel qui a nobis profecti recesserunt felicitatem adepti putantur, tu unus fuisti, atque praecipuus haecenus mihi, quo una cum germano meo Ioanne Philippo dulcissimo frui diutissime, Severine, licuerit, & in te gustare eam omnem suavitatem beatam, quam diximus; ad quem & per absentiam scribere saepe, & tuas vicissim accipere consueverimus. Quo officioso honestoque munere nihil intercessit unquam utrique jucundius. Cuius rei tam suavissimae visu ac recordatione excitator saepe, dulci hoc meo otio maxime, quo lege vacantium Veronae perfruens animum ad intermissa parumper studia retuli. Ubi loci tuo quum venerabili suaviter aspectu caream, & verear diutius fortasse me etiam cariturum, putavi tantisper, quasi refarturus aviditatem interceptae praesentiae, & consuetudinis veteris nostrae, quae elaboravi hoc tempore ad te, Severine, conscribere atque transmittere: Disputationes scilicet octo de vero Sapientiae cultu, aut aliter de instituendo sapientia animo inter nos Concanonicos laxandi animi causa susceptas, & per solemnes dies octo, & Salvatoris Dei Matri Sacros, ut videbis, celebratas. Quas palato non alio, quam caetera haecenus nostra degustabit amica & sancta charitas tua, si non insipidiores iis, quae antea spiritu acriore conflavimus, atque excudimus, videbuntur tibi, fortasse. Saepem quidem in senescente corpore sensus hebescit & animus, ipsaque ad caniciem cum barba devenit oratio. Quo de vitio scite quidem Perlius eruditissimus inquit: Tunc cum ad caniciem, & nostrum istud vivere triste Aspexi, & nucibus facinus quaecumque reliquistis. Quo in loco miseret reminisci, quot fama insignes & hoc saeculo nostro mirabiles, ne prisca revolvam, cum veteriosis corporis sensibus vires animi perdidere; ita acerbitate naturae nobilissimus & superbissimus hominis spiritus infecto jacet corpori semper obstrictus. Qui ut tardis & difficillimis rudimentis coalescit ad vigorem & sensum, ita a medio vitae cum abscesserit, remeare deterius properat ad infantiam & mortem, per partes fatiscens ante quam totus; et-

